TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2006. gada 4. maijā *

Lieta C-508/03

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2003. gada 1. decembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv F. Simoneti [*F. Simonetti*] un K. Lūiss [*X. Lewis*], pārstāvji,

prasītāja,

pret

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes valdību, ko pārstāv K. Mandži [*K. Manji*], pārstāvis, kam palīdz D. Elvins [*D. Elvin*], *QC*, un J. Maurīci [*J. Maurici*], *barrister*,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — angļu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*] (referents), tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*], N. Kolnerika [*N. Colneric*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un E. Levits,

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 22. jūnijā,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka

— pareizi nepiemērojot Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīvas 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV L 175,

40. lpp.) 2. panta 1. punktu un 4. panta 2. punktu *White City* un *Crystal Palace* pilsētu būvniecības projektiem, uz kuriem attiecas šīs direktīvas II pielikuma 10. punkta b) apakšpunkts, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

— nenodrošinot 2. panta 1. punkta, 4. panta 2. punkta, 5. panta 2. punkta un 8. panta Direktīvā 85/337, kas grozīta ar Padomes 1997. gada 3. marta Direktīvu 97/11/EK (OV L 73, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "grozītā Direktīva 85/337"), pareizu piemērošanu būvniecības atļaujas piešķiršanas procedūrai, kas norisinās vairākos posmos, šī dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 Atbilstoši tās piektajam apsvērumam, Direktīvas 85/337 mērķis ir noteikt ietekmes uz vidi novērtējuma vispārējus principus, lai papildinātu un koordinētu būvniecības atļauju izsniegšanas kārtību valsts un privātajiem projektiem, kuriem var būt būtiska ietekme uz vidi.

3 Šajā sakarā minētās direktīvas 1. panta 2. punktā jēdziens "attīstības piekrišana" definēts kā "kompetentās iestādes vai iestāžu lēmums, kas piešķir attīstītājam tiesības turpināt projektu".

4 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 2. panta 1. punktam:

"Dalībvalstis nosaka visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka, pirms tiek dota piekrišana, tos projektus, kuriem var būt būtiska ekoloģiskā ietekme *inter alia* to rakstura, izmēra vai atrašanās vietas dēļ, pakļauj novērtējumam attiecībā uz to ietekmi.

Šie projekti ir noteikti 4. pantā."

5 Direktīvas 85/337 4. pantā noteikts:

"1. Saskaņā ar 2. panta 3. punktu to veidu projektus, kas uzskaitīti I pielikumā, pakļauj novērtējumam saskaņā ar 5. līdz 10. pantu.

2. To veidu projektus, kas uzskaitīti II pielikumā, pakļauj novērtējumam saskaņā ar 5. līdz 10. pantu, ja dalībvalstis uzskata, ka šo projektu pazīmes to pieprasa. Šim nolūkam dalībvalstis var *inter alia* noteikt konkrētus projektu veidus, kas ir pakļaujami novērtējumam, vai arī tās var noteikt kritērijus un/vai pakāpi, kas vajadzīga, lai noteiktu, kuri no to veidu projektiem, kas uzskaitīti II pielikumā, ir pakļaujami novērtējumam saskaņā ar 5. līdz 10. pantu."

6 Direktīvas 85/337 5. panta 2. punktā noteikts, ka "informācija, kas attīstītājam jāsniedz saskaņā ar 1. punktu, ietver vismaz:

— projekta aprakstu, kas satur informāciju par projekta norises vietu, tā dizainu un apjomu,

— to pasākumu aprakstu, kas paredzēti, lai izvairītos no būtiskas kaitīgas ietekmes, samazinātu to un, ja iespējams, likvidētu tās sekas,

— datus, kas vajadzīgi, lai noteiktu un novērtētu galveno ekoloģisko ietekmi, kāda var būt projektam,

— 1. līdz 3. ievilkumā minētās informācijas netehnisku kopsavilkumu".

7 Atbilstoši minētās direktīvas 8. pantam "attīstības saskaņošanas procedūrā jāņem vērā informācija, kas iegūta saskaņā ar 5., 6. un 7. pantu".

8 Šīs direktīvas II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktā minēti "pilsētu būvniecības projekti".

9 Direktīva 85/337 un normas, kas attiecas uz tās II pielikumā minētajiem projektiem, ir būtiski grozītas ar Direktīvu 97/11, kas Apvienotajai Karalistei bija jātransponē vēlākais līdz 1999. gada 14. martam. Tā kā ar pirmo iebildumu saistīto divu attiecīgo projektu saskaņošanas pieprasījumi ir iesniegti kompetentajām iestādēm pirms minētā datuma, grozījumi, kā tas izriet no Direktīvas 97/11 3. panta 2. punkta, uz šiem projektiem neattiecas.

10 Otrais iebildums turpretī ir jāpārbauda, ņemot vērā grozīto Direktīvu 85/337.

11 Šajā sakarā, ja grozītās Direktīvas 85/337 1. panta 2. punkta redakcija paliek negrozīta, šīs direktīvas 2. panta 1. punktā pēc grozījumiem ir paredzēts, ka "dalībvalstis nosaka visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu ka, pirms tiek dota piekrišana, uz tiem projektiem, kuriem var būt nozīmīga ekoloģiskā ietekme, *inter alia* to rakstura, izmēra vai atrašanās vietas dēļ attiektos prasība par attīstības saskaņošanu un novērtējumu attiecībā uz to ietekmi. Šie projekti ir noteikti 4. pantā".

12 Ar direktīvu 97/11 ir tāpat izdarīti nelieli grozījumi Direktīvas 85/337 5. panta 2. punkta redakcijā, ietverot ievilkumu, kurā ietverta prasība attīstītājam iesniegt arī:

— "īsu galveno alternatīvu aprakstu, kuru ir izpētījis attīstītājs, un šīs izvēles galvenā iemesla norādījumu, ņemot vērā ekoloģisko ietekmi".

13 Turklāt ir mainījusies šīs normas numerācija, un tā tādējādi ir kļuvusi par grozītās Direktīvas 85/337 5. panta 3. punktu.

14 Minētās direktīvas 8. pantā, tā redakcijā pēc grozījumu izdarīšanas, ir paredzēts, ka "attīstības saskaņošanas procedūrā jāņem vērā informācija, kas iegūta saskaņā ar 5., 6. un 7. pantu".

Valsts tiesiskais regulējums

15 Galvenais tiesību instruments teritoriālās attīstības jomā Lielbritānijā ir 1990. gada likums par pilsētu un lauku teritoriālo plānošanu (*Town and Country Planning Act 1990*, turpmāk tekstā — "*Town and Country Planning Act*"), kas ietver vispārējas normas, kuras attiecas gan uz atļauju piešķiršanu pilsētu būvniecības jomā, gan to grozīšanu vai atsaukšanu. Šo likumu precizē 1995. gada rīkojums par pilsētu un lauku teritoriālo plānošanu (*Town and Country Planning (General Development Procedure) Order 1995*, turpmāk tekstā — "*General Development Procedure Order*") un 1988. gada noteikumi par pilsētu un lauku teritoriālo plānošanu — ietekmes uz vidi novērtējumu (*Town and Country Planning (Assessment of Environmental Effects) Regulations 1988*, turpmāk tekstā — "*Assessment of Environmental Effects Regulations*").

16 Assessment of Environmental Effects Regulations ir aizstāti ar 1999. gada noteikumiem par pilsētu un lauku teritoriālo plānošanu (ietekmes uz vidi novērtējumu) (Town and Country Planning (Environmental Impact Assessment) (England and Wales) Regulations 1999). Tā kā šos jaunos noteikumus piemēro tikai

kopš 1999. gada 14. marta iesniegtajiem projektiem, tie neattiecas uz diviem attiecīgajiem projektiem, kas saistīti ar pirmo iebildumu. Turpretim šie jaunie noteikumi norāda uz valsts tiesību aktiem, kas saistīti ar otro iebildumu.

— Town and Country Planning Act un General Development Procedure Order

17 Saskaņā ar *Town and Country Planning Act* 57. panta 1. punktu būvniecības atļauja (saukta — "planning permission") ir nepieciešama, veicot "apbūvi" 55. panta nozīmē, it īpaši "ēku būvniecību [..] vai citas darbības, ko veic zemes gabalā, virs vai zem tā [..]".

18 Atļauja veikt būvniecību var izpausties dažādos veidos, no kuriem viens ir atļauja skiču projekta posmā (saukta — "outline planning permission"), atlikto jautājumu apstiprināšanu atliekot uz vēlāku laiku.

19 Tādēļ *Town and Country Planning Act* 92. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "skiču projektu saskaņo atbilstoši rīkojuma par būvniecību noteikumiem, kompetentajai iestādei vēlāk apstiprinot pieteikumā neprecizētos jautājumus" (saukti — "reserved matters" vai "atliktie jautājumi").

20 Atbilstoši *General Development Procedure Order* 1. panta 2. punktam šie "atliktie jautājumi" ir definēti kā "tādi turpmāk minētie jautājumi, par kuriem pieteikumā nav sniegta precīza informācija, proti, a) atrašanās vieta, b) dizains, c) ārējais izskats, d) piekļūšanas veidi un e) teritorijas ainaviskais plānojums".

21 *Town and Country Planning Act* 92. panta 2. punktā netieši paredzēts, ka atliktais jautājums ir uzskatāms par pilnībā apstiprinātu ar vēlāku lēmumu par apstiprinājumu.

22 No *Town and Country Planning Act* 73. panta izriet, ka pieprasījums veikt grozījumus iepriekš izsniegtajā atļaujā pielīdzināms pieprasījumam izsniegt jaunu būvniecības atļauju.

— 1988. gada Assessment of Environmental Effects Regulations un 1999. gada Environmental Impact Assessment Regulations

23 Atbilstoši 1988. gada *Assessment of Environmental Effects Regulations* atsevišķos gadījumos pirms atļaujas izsniegšanas izvērtē projektu ietekmi uz vidi.

24 Minēto noteikumu 2. pielikumā ir atspoguļotas Direktīvas 85/337 II pielikumā uzskaitītās projektu klases, ietverot "pilsētu būvniecības projektus".

25 No *Assessment of Environmental Effects Regulations* 2. panta 1. punkta izriet, ka "pieprasījums 2. pielikuma nozīmē" ir "ikviens pieprasījums izsniegt būvniecības atļauju [..], lai īstenotu 2. pielikumā minēto būvniecības projektu, kas nav no izvērtēšanas atbrīvots projekts un kas var būtiski ietekmēt vidi, ņemot vērā tādus faktorus kā projekta raksturs, apmērs vai atrašanās vieta", kas katrā konkrētajā gadījumā jāizvērtē kompetentajai iestādei.

26 Atbilstoši šo noteikumu 4. panta 1. un 2. punktam kompetentā iestāde nedrīkst izsniegt atļauju, kas cita starpā attiecas uz pieprasījumu minētā 2. pielikuma nozīmē (saukts — "Schedule 2 application"), iepriekš neņemot vērā ar vidi saistītās ziņas un savā lēmumā nenorādot, ka šīs ziņas tā ir ņēmusi vērā.

27 Saņemot šo noteikumu 2. pielikumā paredzēto pieprasījumu saskaņot skiču projektu, kompetentajai iestādei pirms būvniecības atļaujas izsniegšanas katrā konkrētajā gadījumā tādējādi ir iepriekš jānosaka, vai, ievērojot šīs īpatnības, ir nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums, proti, vai projekts var atstāt būtisku ietekmi uz vidi un vai ir jāatsaka šāda atļauja, ja tās rīcībā nav pietiekamu ziņu, lai izlemtu šo jautājumu.

28 Valsts tiesībās tikai saskaņots skiču projekts ir "būvniecības atļauja" *Assessment of Environmental Effects Regulations* 4. panta nozīmē, nevis lēmums par atlikto jautājumu apstiprināšanu. Šī iemesla dēļ projekta ietekmes uz vidi novērtējumu saskaņā ar Lielbritānijas tiesībām veic tikai sākotnējā skiču projekta saskaņošanas posmā, nevis vēlāk — atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā.

29 Kaut gan ar tiem izdarīti būtiski to normu grozījumi, ko piemēro, veicot ietekmes uz vidi novērtēšanu, 1999. gada *Environmental Impact Assessment Regulations* nav grozījuši nosacījumu, ka ietekmes uz vidi vērtējumu nevar veikt atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā, uz kuru attiecas otrais iebildums.

Valsts piemērošanas tiesību akti

30 Vides departamenta izplatītais apkārtraksts Nr. 15/88 sniedz ieteikuma rakstura vadlīnijas, lai palīdzētu kompetentajām iestādēm identificēt projektus 1988. gada *Assessment of Environmental Effects Regulations* 2. pielikuma nozīmē, kuru ietekme uz vidi ir jāizvērtē.

31 Pēc tam, kad minētā apkārtraksta 18. punktā ir uzsvērts, ka noteicošais kritērijs ir tas, vai projekts var būtiski ietekmēt vidi, šī paša apkārtraksta 20. punktā ir precizēts, ka izvērtējums parasti ir nepieciešams, ja: i) projektam ir lielāka nozīme nekā vietējas nozīmes projektam, ii) tā paredzētā atrašanās vieta ir jutīgā zonā un iii) tas atstāj īpaši sarežģītu un iespējami negatīvu ietekmi uz vidi.

32 Šī paša apkārtraksta 30. un 31. punktā turklāt norādīts, ka dažu kategoriju projektu kritēriji un sliekšņi ir uzskaitīti tā A pielikumā, kura mērķis ir vispārīgi norādīt uz situācijām, kurās, pēc Valsts sekretāra domām, ir nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums atbilstoši *Assessment of Environmental Effects Regulations* vai tieši pretēji, iespējams, nav nepieciešams, kas norāda uz to, ka šie elementi ir tikai indikatīva rakstura un ka svarīgākais katrā konkrētajā gadījumā ir izvērtēt, vai paredzētais projekts var atstāt būtisku ietekmi uz vidi.

33 Attiecībā it īpaši uz pilsētu būvniecības projektiem šī apkārtraksta A pielikuma 15. punktā norādīts — maz ticams, ka ir nepieciešams iepriekš apbūvētas teritorijas pārbūves izvērtējums, ja vien paredzētā apbūve atbilst atsevišķiem apbūves veidiem vai arī apbūve paredzēta būtiski lielākā apjomā nekā esošā.

34 Attiecībā uz projektiem teritorijās, kas nav iepriekš intensīvi apbūvētas, šī paša apkārtraksta A pielikuma 16. punktā precizēts, ka "nepieciešamību veikt ietekmes uz vidi novērtējumu izvērtē atkarībā no konkrētās teritorijas jutīguma". Tādēļ "novērtējums var būt nepieciešams, ja:

— projekta platība pārsniedz 5 hektārus pilsētas robežās;

— teritorijas, kur plānota apbūve, tiešā tuvumā atrodas liels skaits mājokļu, proti, vairāk nekā 700 mājokļu ne tālāk kā 200 m attālumā no teritorijas robežām, vai

— projektā paredzēts piešķirt vairāk nekā 10 000 m^2 (bruto) teritorijas veikaliem, biroju telpām vai citām komerciāla rakstura telpām".

35 No apkārtraksta Nr. 15/88 42. punkta turklāt izriet — lai sagatavotu paziņojumu par ietekmi uz vidi, attīstītājam ir jāprecizē savi priekšlikumi. Citādi varbūtējās ietekmes izsmeļošs novērtējums nav iespējams. Kompetentajai iestādei ir jānosaka informācijas apjoms, kas katrā konkrētajā gadījumā ir nepieciešams. Paziņojumā par ietekmi uz vidi ietvertā informācija lielā mērā izšķir, vai atsevišķus jautājumus var atlikt, apstiprinot skiču projektu. Ja šī informācija norāda uz nepieciešamību īpaši izvērtēt kādu aspektu, šo izvērtējumu nevar atlikt, apstiprinot skiču projektu.

36 Vides, transporta un reģionu departamenta apkārtraksta Nr. 2/99 48. punktā, ar kuru 1999. gadā ir aizstāts apkārtraksts Nr. 15/88 (lai ievērotu 1999. gada *Environmental Impact Assessment Regulations*), attiecībā uz skiču projekta saskaņošanu un atlikto jautājumu vēlāku apstiprināšanu ir atgādināts, ka ietekmes uz vidi novērtējumu var veikt tikai minētās saskaņošanas sākumposmā, nevis turpmākajā atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā.

Fakti un pirmstiesas procedūra

White City

37 1993. gada decembrī uzņēmums *Chesfield Plc* (turpmāk tekstā — "*Chesfield*") iesniedza *London Borough of Hammersmith & Fulham* (turpmāk tekstā — "*Hammersmith & Fulham LBC*"), kompetentai iestādei apbūves jomā, saskaņošanai tirdzniecības un atpūtas centra *White City* Londonā (turpmāk tekstā — "*White City* projekts") skiču projektu, uz kuru attiecas Direktīvas 85/337 II pielikums.

38 Pēc vairākos ziņojumos minētās projekta ietekmes uz vidi pārbaudes un sabiedriskās apspriešanas *Hammersmith & Fulham LBC* atzina, ka nav jāizvērtē projekta varbūtējā ietekme uz vidi.

39 1996. gada martā *Hammersmith & Fulham LBC* apstiprināja skiču projektu. Šī pati iestāde atsevišķu jautājumu apstiprināšanu atlika.

40 1997. gada oktobrī un 1998. gada septembrī *Chesfield* lūdza apstiprināt atliktos jautājumus.

41 1999. gada 12. oktobrī *Hammersmith & Fulham LBC* tos apstiprināja.

42 Būvniecības darbi tika uzsākti pēc šī apstiprinājuma saņemšanas.

43 Pēc saņemtās sūdzības Komisija ar 2001. gada 19. aprīļa vēstuli lūdza Apvienotajai Karalistei iesniegt savus apsvērumus un 2002. gada 20. augustā nosūtīja tai argumentētu atzinumu, norādot uz tās pieļauto Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta un 4. panta 2. punkta pārkāpumu saistībā ar *White City* projektu, uz kuru arī attiecas šīs pašas direktīvas II pielikuma 10. punkta b) apakšpunkts. Komisija noteica divu mēnešu termiņu, kurā minētajai dalībvalstij ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai izpildītu argumentētā atzinuma prasības. Tā kā Komisija nebija apmierināta ar Apvienotās Karalistes 2002. gada 29. oktobra vēstulē sniegto atbildi, tā cēla šo prasību.

Crystal Palace

44 *Crystal Palace Park*, kas atrodas Londonā, ir "Metropolitan Open Land", kura ar likumu reglamentētajā "English Heritage" reģistrā klasificēta kā "Grade II* Historic Park". Ar piekļūšanu saistītā daļa attiecīgās teritorijas un tai piegulošās teritorijas ietilpst "Crystal Palace Park Conservation Area".

45 1997. gada 4. aprīlī uzņēmums *London & Regional Properties Ltd* (turpmāk tekstā — "*L&R*") iesniedza *London Borough of Bromley* (turpmāk tekstā — "*Bromley LBC*"), kompetentai iestādei teritoriālās plānošanas jomā, saskaņošanai *Crystal Palace Park* atpūtas centra (turpmāk tekstā — "*Crystal Palace* projekts") skiču projektu, uz kuru attiecas Direktīvas 85/337 II pielikums.

46 Pēc vairāku ziņojumu un papildu informācijas pārbaudes *Bromley LBC* nonāca pie secinājuma, ka nav jāizvērtē projekta ietekme uz vidi.

47 1998. gada 24. martā *Bromley LBC* apstiprināja skiču projektu, atliekot atsevišķu sīkāku jautājumu apstiprināšanu uz vēlāku laiku pirms būvniecības uzsākšanas.

48 1999. gada 25. janvārī *L&R* iesniedza *Bromley LBC* apstiprināšanai, lai saņemtu galīgo lēmumu, atsevišķus atliktos jautājumus. Atbilstoši šiem precizējumiem *Crystal Palace* projekts ietvēra 18 kinoteātrus, atpūtas zonas un izstāžu telpas pirmajā stāvā, restorānus un kafejnīcas, divas atpūtas zonas un sabiedriskās tualetes galerijas līmenī, autostāvvietu 950 automašīnām, 4 skatu laukumus, kā arī zaļo zonu un tehniskās telpas jumta līmenī, ko papildina mezonīna stāvs 800 m^2 apmērā, un atbilstošās ārsienu konstrukciju izmaiņas.

49 Šīs izmaiņas pilnībā atbilst jau apstiprinātā skiču projekta rādītājiem.

50 Tomēr sēdes laikā, kad tika apstiprināti atliktie jautājumi, atsevišķi *Bromley LBC* padomnieki pauda viedokli, saskaņā ar kuru ir jāveic ietekmes uz vidi vērtējums. Tomēr pēc konsultēšanās ar juristiem tiem tika norādīts, ka saskaņā ar valsts tiesībām šādu vērtējumu var veikt tikai sākotnējā skiču projekta apstiprināšanas posmā.

51 1999. gada 10. maijā *Bromley LBC* izsniedza apstiprinājumu.

52 Tomēr būvniecības atļaujas spēkā esamības termiņš beidzās ātrāk, nekā projekts tika īstenots.

53 Pēc saņemtās sūdzības Komisija ar 2000. gada 6. novembra vēstuli aicināja Apvienoto Karalisti iesniegt savus apsvērumus un 2001. gada 26. jūlijā nosūtīja tai argumentētu atzinumu, norādot uz tās pieļauto Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta un 4. panta 2. punkta pārkāpumu saistībā ar *Crystal Palace* projektu, uz kuru arī attiecas šīs pašas direktīvas II pielikuma 10. punkta b) apakšpunkts. Komisija noteica divu mēnešu termiņu, kurā minētajai dalībvalstij ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai izpildītu argumentētā atzinuma prasības. Tā kā Komisija nebija apmierināta ar Apvienotās Karalistes 2001. gada 3. decembra vēstulē sniegto atbildi, tā cēla šo prasību.

Grozītās Direktīvas 85/337 nepareiza transpozīcija saistībā ar skiču projektu saskaņošanu un atlikto jautājumu vēlāku apstiprināšanu

54 Pēc tam, kad Komisija aicināja Apvienoto Karalisti sniegt savus apsvērumus, tā 2001. gada 26. jūlijā tai nosūtīja argumentētu atzinumu, kurā norādīja uz atsevišķiem valsts tiesiskā regulējuma aspektiem ietekmes uz vidi novērtējuma jomā, it īpaši

tiem, kas saistīti ar skiču projekta saskaņošanu un atlikto jautājumu vēlāku apstiprināšanu, kas tai šķiet nesaderīgi ar grozīto Direktīvu 85/337, un noteica šai dalībvalstij divu mēnešu termiņu to tiesību aktu pieņemšanai, kas vajadzīgi, lai izpildītu šī argumentētā atzinuma prasības. Tā kā Komisija nebija apmierināta ar Apvienotās Karalistes 2001. gada 3. decembra vēstulē sniegto atbildi, tā cēla šo prasību.

Par prasību

55 Lai pamatotu savu prasību, Komisija izvirza divus iebildumus.

56 Pirmais iebildums, ko Komisija minēja pirmstiesas procedūras laikā un iebildumu rakstā, būtībā ir iedalāms trīs daļās, kas izriet no:

— Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta un 4. panta 2. punkta pārkāpuma, jo *Hammersmith & Fulham LBC* nepārbaudīja, vai ir jāveic *White City* projekta ietekmes uz vidi vērtējums;

— Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta un 4. panta 2. punkta pārkāpuma, jo *Hammersmith & Fulham LBC* nav pieņēmusi formālu lēmumu, kas ļautu pārbaudīt, vai šo lēmumu pamato adekvāts iepriekšējs izvērtējums;

— Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta un 4. panta 2. punkta pārkāpuma, jo ne *Hammersmith & Fulham LBC*, ne *Bromley LBC* nav veikuši *White City* un *Crystal Palace* projektu ietekmes uz vidi vērtējumu.

57 Tomēr savā prasības pieteikumā Komisija norāda tikai uz šī iebilduma trešo daļu.

58 Otrais iebildums attiecas uz grozītās Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta, 4. panta 2. punkta, 5. panta 3. punkta un 8. panta nepareizu transpozīciju valsts sistēmā, atbilstoši kurai, saskaņojot skiču projektu un atlikto jautājumu apstiprināšanu atliekot uz vēlāku laiku, novērtējumu var veikt tikai minētās saskaņošanas sākotnējā posmā, nevis vēlāk atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā (turpmāk tekstā — "konkrētie apstrīdētie noteikumi").

Par pirmo iebildumu, kas izriet gan no pienākuma pārbaudīt novērtējuma nepieciešamību, gan no pienākuma pieņemt šajā sakarā formālu lēmumu, gan no pienākuma uzsākt šādu izvērtējumu neizpildes (Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkts un 4. panta 2. punkts)

Par pirmā iebilduma pieņemamību

59 Attiecībā uz pieņemamību Apvienotās Karalistes valdība izvirza četras iebildes par nepieņemamību, kuras pamato attiecīgi tas, ka izvirzīts pilnīgi jauns iebildums, pārkāpts tiesiskās drošības princips un valsts tiesu kompetences princips, kā arī iztrūkst prasības priekšmeta.

— Pilnīgi jauns iebildums

60 Apvienotās Karalistes valdība apgalvo, ka pirmā iebilduma pirmā un otrā daļa, kas izriet no Komisijas replikas, ir jauns iebildums. Kaut gan šīs daļas jau bija minētas brīdinājuma vēstulē un argumentētajā atzinumā, kā arī atkārtoti minētas Tiesai iesniegtajā replikā, tās tomēr netika izklāstītas šajā instancē sākotnēji iesniegtajā prasības pieteikumā. Tomēr prasības pieteikums ir tas, kurā norāda prāvas priekšmetu.

61 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka lietas dalībnieks tiesvedības laikā attiecīgajā instancē nevar grozīt pašu strīda priekšmetu un prasības pamatojums ir jāpārbauda, ievērojot prasījumus, kas ietverti šajā instancē sākotnēji iesniegtajā prasības pieteikumā (šajā sakarā skat. 1979. gada 25. septembra spriedumu lietā 232/78 Komisija/Francija, *Recueil*, 2729. lpp., 3. punkts; 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-256/98 Komisija/Francija, *Recueil*, I-2487. lpp., 31. punkts).

62 Turklāt atbilstoši Tiesas Statūtu 21. pantam un tās Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunktam Komisijai katrā prasības pieteikumā, kas iesniegts atbilstoši EKL 226. pantam, precīzi ir jānorāda iebildumi, kuri Tiesai ir jāizskata, kā arī vismaz īsumā tiesiskie un faktiskie apstākļi, kas šos iebildumus pamato (skat. 1992. gada 31. marta spriedumu lietā C-52/90 Komisija/Dānija, *Recueil*, I-2187. lpp., 17. punkts).

63 Šajā gadījumā ir jāatzīst, ka pirmā iebilduma pirmā un otrā daļa nav minētas prasības pieteikuma noslēguma daļā. Turklāt tās arī nav norādītas prasības pieteikuma daļā ar nosaukumu "juridiskais pamatojums".

64 Tādēļ, neskatoties uz to, ka Komisija tās atkārtoti ir norādījusi savā replikā un tās ir minētas brīdinājuma vēstulē un argumentētajā atzinumā, pirmā iebilduma divas pirmās daļas, kas nav ietvertas sākotnēji iesniegtajā prasības pieteikumā, ir nepieņemamas.

65 Tādēļ vēl ir jāpārbauda pirmā iebilduma trešās daļas pieņemamība, ņemot vērā citas Apvienotās Karalistes izvirzītās iebildes par nepieņemamību.

— Par tiesiskās drošības principa pārkāpumu

66 Apvienotās Karalistes valdība norāda — tā kā no attiecīgās būvniecības atļaujas izsniegšanas ir pagājis samērīgs laiks, prasība par pienākumu neizpildi ir pretrunā ar tiesiskās drošības principu un ietekmē attīstītāja tiesisko paļāvību atbilstoši iegūtajām tiesībām.

67 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jāprecizē, ka tiesvedību par pienākumu neizpildi pamato objektīvs atzinums par to, ka dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Līgums vai atvasināto tiesību akts (šajā sakarā skat. 1998. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-71/97 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-5991. lpp., 14. punkts, un 2001. gada 18. janvāra spriedumu lietā C-83/99 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-445. lpp., 23. punkts).

68 Otrkārt, no pastāvīgās judikatūras izriet — lai gan saskaņā ar tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principiem prettiesisks tiesību akts ir jāatceļ samērīgā laikā un ir jāņem vērā arī tas, cik lielā mērā ieinteresētā persona varbūtēji varēja paļauties uz tiesību akta tiesiskumu, tomēr šāda tiesību akta atcelšana principā ir iespējama (skat.

it īpaši 1957. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās 7/56, no 3/57 līdz 7/57 *Algera* u.c./EOTK Kopējā asambleja, *Recueil*, 81., 89., 115., 116. lpp.; 1982. gada 3. marta spriedumu lietā 14/81 *Alpha Steel*/Komisija, *Recueil*, 749. lpp., 10. punkts, un 1987. gada 26. februāra spriedumu lietā 15/85 *Consorzio Cooperative d'Abruzzo*/Komisija, *Recueil*, 1005. lpp., 12. punkts).

69 Līdz ar to dalībvalsts nevar atsaukties uz attīstītāju tiesisko drošību un tiesisko paļāvību, ievērojot to iegūtās tiesības, lai kavētu Komisiju celt prasību ar mērķi konstatēt minētās dalībvalsts to pienākumu neizpildi, ko uzliek Direktīva 85/337 par dažu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu.

— Par valsts tiesu kompetenci

70 Apvienotās Karalistes valdība norāda, ka nevis Kopienu Tiesai, bet valsts tiesām ir jāpārbauda, vai kompetentā iestāde ir pareizi izvērtējusi projekta ietekmes uz vidi apmēru.

71 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka prasības iesniegšana valsts tiesā par tāda kompetentās iestādes lēmuma atcelšanu, uz kuru attiecas prasība par pienākumu neizpildi, un šīs tiesas lēmums neietekmē Komisijas iesniegtās prasības par pienākumu neizpildi pieņemamību. Faktiski valsts tiesās pieejamo tiesiskās aizsardzības līdzekļu esamība nekavē celt EKL 226. pantā minētās prasības, jo abām tiesvedībām ir dažādi mērķi un sekas (skat. Tiesas 1970. gada 17. februāra spriedumu lietā 31/69 Komisija/Itālija, *Recueil*, 25. lpp., 9. punkts; 1986. gada 18. marta spriedumu lietā 85/85 Komisija/Beļģija, *Recueil*, 1149. lpp., 24. punkts, un 2004. gada 10. jūnija spriedumu lietā C-87/02 Komisija/Itālija, Krājums, I-5975. lpp., 39. punkts).

— Par prasības priekšmeta trūkumu

72 Apvienotās Karalistes valdība apgalvo, ka saistībā ar *Crystal Palace* projektu izsniegtās atļaujas derīguma termiņš beidzies 2003. gada martā, to neizmantojot, un ka ikviens pārkāpums, ja tāds izrādītos pieļauts, tādējādi ir tikai teorētisks.

73 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka prasība par pienākumu neizpildi, kas vairs nepastāv argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās, saskaņā ar judikatūru ir nepieņemama prasības priekšmeta trūkuma dēļ (skat. 1992. gada 31. marta spriedumu lietā C-362/90 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-2353. lpp., 13. punkts, un 2004. gada 29. janvāra spriedumu lietā C-209/02 Komisija/Austrija, *Recueil*, I-1211. lpp., 17. un 18. punkts).

74 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka prasības, kas celta atbilstoši EKL 226. pantam, priekšmets ir konstatēt, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Līgums, un ka tā nav izpildījusi šos pienākumus termiņā, kuru šajā sakarā ir noteikusi Komisija argumentētajā atzinumā (1990. gada 13. decembra spriedums lietā C-347/88 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-4747. lpp., 40. punkts). Tāpat Tiesa pastāvīgi ir atzinusi, ka valsts pienākumu neizpilde ir jāvērtē saistībā ar situāciju dalībvalstī, kāda tā ir argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās (skat. 1990. gada 27. novembra spriedumu lietā C-200/88 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-4299. lpp., 13. punkts, un iepriekš minēto 1992. gada 31. marta spriedumu lietā Komisija/Itālija, 10. punkts).

75 Šajā gadījumā ar apstākli, ka argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās, proti, 2001. gada 26. septembrī, attiecīgā būvniecības atļauja vēl bija spēkā, pietiek, lai secinātu, ka prasību sakarā ar pienākumu neizpildi nevar uzskatīt par tādu, kurai būtu zudis prasības priekšmets.

76 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka iebildes par nepieņemamību, kas attiecas uz pirmā iebilduma trešo daļu, ir jānoraida.

— Par pirmā iebilduma trešās daļas pamatotību

77 Pirms tiek uzsākta pārbaude pēc būtības, vispirms ir jāatgādina, ka pienākumu neizpildes procedūras ietvaros atbilstoši EKL 226. pantam Komisijai ir jāpierāda, ka norādītais pienākums nav izpildīts. Tieši Komisijai ir jāiesniedz Tiesai vajadzīgā informācija, lai tā pārbaudītu, ka pastāv pienākumu neizpilde, bez tiesībām pamatoties uz jebkādiem pieņēmumiem (skat. it īpaši 2005. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-494/01 Komisija/Īrija, Krājums, I-3331. lpp., 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Tādēļ tiktāl, ciktāl tas konkrēti attiecas uz Direktīvu 85/337, Tiesa lietā Komisija/Portugāle (2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-117/02, *Recueil*, I-5517. lpp., 85. punkts) nosprieda, ka Komisijai ir jāiesniedz pierādījumu minimums, kas apstiprinātu attiecīgā projekta iespējamo ietekmi uz vidi.

79 Tomēr dalībvalstīm atbilstoši EKL 10. pantam ir jāpalīdz Komisijai izpildīt tās uzdevumus, kas saskaņā ar EKL 211. pantu cita starpā ietver Līguma noteikumu, kā arī iestāžu, pamatojoties uz Līgumu, pieņemto noteikumu piemērošanas nodrošināšanu (skat. it īpaši iepriekš minētā spriedumu lietā Komisija/Īrija 42. punktu un tajā minēto judikatūru).

80 No minētā izriet — ja Komisija sniedz pietiekami daudz informācijas, kas norāda uz atsevišķiem apstākļiem atbildētājas dalībvalsts teritorijā, šai dalībvalstij ir pēc būtības

un detalizēti jāapstrīd šī informācija un no tās izrietošās sekas (skat. iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Īrija 44. punktu un tajā minēto judikatūru).

81 Ņemot vērā šos principus, ir jāuzsāk pārbaude pēc būtības.

82 Komisija sava pirmā iebilduma trešajā daļā norāda uz Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta un 4. panta 2. punkta pārkāpumu, jo ne *Hammersmith & Fulham LBC*, ne *Bromley LBC* nav veikuši *White City* un *Crystal Palace* projektu ietekmes uz vidi vērtējumu, kaut arī šiem projektiem var būt būtiska ietekme.

83 Komisija norāda, ka *White City* projektu veido tirdzniecības un atpūtas centrs aptuveni 58 000 m^2 platībā, t. sk. jaunu būtiskas nozīmes krustojumu, autostāvvietu ar 4500 vietām un savienojumu ar metro tīklu. Tā uzskata, ka šāda apjoma projekta gadījumā jāizdara pieņēmums, ka ietekmes uz vidi vērtējums ir nepieciešams, ja vien pret to neiestājas citi apstākļi.

84 Komisija norāda, ka *Crystal Palace* projektu veido atpūtas un tirdzniecības telpas (18 kinoteātri, galerijas, restorāni) 52 000 m^2 platībā, autostāvvieta ar 950 vietām uz jumta, kā arī virszemes autostāvvieta. Komisija uzskata, ka projekta vēriens un apjoms ir tāds, ka tas var būtiski ietekmēt vidi, un ka kompetentā iestāde ir pārsniegusi savas diskrecionārās varas robežas.

85 Apvienotās Karalistes valdība uzskata, ka kompetentajām iestādēm, ņemot vērā to rīcībā esošos ziņojumus un pētījumus, un pēc to veiktajām konsultācijām bija tiesības secināt, ka neviens no šiem diviem projektiem nevarētu būtiski ietekmēt vidi un ka līdz ar to šajā sakarā nav jāveic to ietekmes uz vidi izvērtējums.

86 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka atbilstoši Direktīvas 85/337 2. panta 1. punktam "projekti" šīs pašas direktīvas 4. panta nozīmē, kuriem var būt būtiska ietekme, pirms to apstiprināšanas ir jāizvērtē, aplūkojot to ietekmi uz vidi.

87 Šajā sakarā minētās direktīvas 4. panta 2. punktā, to aplūkojot kopā ar tās II pielikumu, uzskaitīti projektu veidi, kuru ietekmes novērtējums ir jāveic, ja dalībvalstis uzskata, ka, ievērojot projekta īpatnības, novērtējums ir nepieciešams.

88 Tomēr, ja šādos apstākļos Direktīvas 85/337 4. panta 2. punkts piešķir kompetentajai iestādei zināmu rīcības brīvību noteikt, vai konkrētais projekts ir jāizvērtē, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka šo rīcības brīvību ierobežo šīs direktīvas 2. panta 1. punktā minētais pienākums izvērtēt visus projektus, kas varētu būtiski ietekmēt vidi (šajā sakarā skat. 1999. gada 16. septembra spriedumu lietā C-435/97 *WWF* u.c., *Recueil*, I-5613. lpp., 44. un 45. punkts; iepriekš minēto 2004. gada 10. jūnija spriedumu lietā Komisija/Itālija, 43. un 44. punkts, kā arī 2005. gada 2. jūnija spriedumu lietā C-83/03 Komisija/Itālija, Krājums, I-4747. lpp., 19. punkts).

89 Tādēļ no judikatūras izriet — Direktīvā 85/337 ir ietverta prasība, saskaņā ar kuru visi projekti, uz kuriem attiecas II pielikums un kas varētu būtiski ietekmēt vidi, ir

jāizvērtē (šajā sakarā skat. iepriekš minētā sprieduma lietā *WWF* u.c. 45. punktu, iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Portugāle 82. punktu un iepriekš minētā 2004. gada 10. jūnija sprieduma lietā Komisija/Itālija 44. punktu).

90 Tomēr, kā jau tas ir atgādināts šī sprieduma 77.–80. punktā, lai pierādītu Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta neizpildi, Komisijai ir jāpierāda, ka dalībvalsts nav veikusi visus vajadzīgos pasākumus, lai pirms atļaujas piešķiršanas nodrošinātu tādu projektu izvērtēšanu, kas būtiski varētu ietekmēt vidi cita starpā to rakstura, apmēra vai to atrašanās vietas dēļ. Šādu pierādījumu faktiski var sniegt, norādot, ka dalībvalsts nav veikusi visus vajadzīgos pasākumus, lai pārbaudītu, vai projekts, kas nepārsniedz Direktīvas 85/337 4. panta 2. punktā minētos sliekšņus, tomēr var būtiski ietekmēt vidi cita starpā tā rakstura, apmēra vai tā atrašanās vietas dēļ. Komisija var arī noteikt, ka tāda projekta, kas varētu būtiski ietekmēt vidi, ietekme uz vidi nav jāizvērtē, kaut arī tas būtu bijis jādara (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Portugāle, 82. punkts).

91 Šajā sakarā arī no iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Portugāle 85.–87. punkta izriet — lai atzītu, ka valsts iestādes ir pārkāpušas savas diskrecionārās varas robežas, neuzliekot pienākumu pirms konkrēta projekta apstiprināšanas veikt ietekmes uz vidi vērtējumu, Komisija nevarētu aprobežoties ar vispārējiem apgalvojumiem, piemēram, atsaucoties tikai uz to, ka saskaņā ar sniegto informāciju attiecīgais projekts atrodas īpaši jutīgā zonā, un nekonstatējot ar konkrētiem pierādījumiem, ka attiecīgās valsts iestādes, apstiprinot projektu, ir pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Komisijai ir jāsniedz vismaz projekta varbūtējās ietekmes uz vidi pierādījumu minimums.

92 Šajā gadījumā ir jāatzīst, ka Komisija nav izpildījusi tai uzlikto pierādīšanas pienākumu. Tā nevarēja aprobežoties ar pieņēmumiem, saskaņā ar kuriem liela apmēra projekti automātiski varētu būtiski ietekmēt vidi, nekonstatējot, pamatojoties uz konkrētu pierādījumu minimumu, ka valsts iestādes ir pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

93 Turklāt ir jānorāda, ka, neskatoties uz veikto analīzi un Apvienotās Karalistes iesniegtajiem dokumentiem, Komisija nav mēģinājusi pamatot savus apgalvojumus un atspēkot atbildētājas dalībvalsts apgalvojumus, veicot detalizētu šīs analīzes pārbaudi vai iegūstot, nostiprinot, pārbaudot un sniedzot materiālus un konkrētus pierādījumus, kas konkrētajā gadījumā ļautu Tiesai izvērtēt, vai kompetentās iestādes ir faktiski pārsniegušas savas diskrecionārās varas robežas.

94 Šādos apstākļos pirmā iebilduma trešā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otro iebildumu, kas izriet no grozītās Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta, 4. panta 2. punkta, 5. panta 3. punkta un 8. panta nepareizas tranpozīcijas valsts tiesībās

95 Ar savu otro iebildumu Komisija būtībā norāda, ka attiecīgā valsts sistēma, saskaņā ar kuru ietekmes uz vidi vērtējumu var veikt tikai sākotnējā skiču projekta apstiprināšanas posmā un vairs neveic vēlākā atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā, nepareizi transponē valsts tiesībās grozītās Direktīvas 85/337 2. panta 1. punktu, 4. panta 2. punktu, 5. panta 3. punktu un 8. pantu.

96 Komisija apgalvo — ja valsts tiesībās paredzēta saskaņošanas procedūra vairākos posmos — grozītā Direktīva 85/337 ietver prasību, saskaņā ar kuru izvērtējumu var veikt principā šīs procedūras katrā posmā, ja izrādās, ka attiecīgais projekts var būtiski ietekmēt vidi.

97 Komisija norāda — ja vēlākajā atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā ir izslēgta iespēja veikt izvērtējumu, konkrētā valsts sistēma šajā gadījumā neatbilst šai prasībai.

98 Tā uzskata, ka šī sistēma ļauj dažiem projektiem izvairīties no izvērtējuma, kaut arī tie varētu būtiski ietekmēt vidi.

99 Apvienotās Karalistes valdība turpretim uzsver, ka šīs direktīvas 2. panta 1. punkts skaidri norāda, ka projekts ir jāizvērtē "pirms piekrišanas". Tomēr, tā kā šo "piekrišanu" dod vienlaicīgi ar skiču projekta saskaņošanu (nevis ar lēmumu par atlikto jautājumu vēlāku apstiprināšanu), konkrētajā sistēmā pareizi transponēti grozītās Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkts, 4. panta 2. punkts, 5. panta 3. punkts un 8. pants.

100 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka minētās direktīvas 1. panta 2. punktā jēdziens "piekrišana" direktīvas nozīmē definēts kā kompetentās iestādes vai iestāžu lēmums, kas piešķir attīstītājam tiesības īstenot projektu.

101 Šajā gadījumā nav apstrīdams, ka atbilstoši valsts tiesībām attīstītājs var uzsākt īstenot projektu tikai pēc tāda lēmuma saņemšanas, ar kuru apstiprināti atliktie jautājumi. Pirms šī lēmuma saskaņošanas attiecīgā būvniecība vēl (pilnībā) nav atļauta.

102 Līdz ar to šajā gadījumā konkrētajā sistēmā paredzētie divi lēmumi, proti, lēmums par skiču projekta apstiprināšanu un lēmums par atlikto jautājumu apstiprināšanu, ir kopā jāuzskata par "piekrišanu" (vairākos posmos) grozītās Direktīvas 85/337 1. panta 2. punkta nozīmē.

103 Šādos apstākļos no grozītās Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta izriet, ka pirms apstiprināšanas (vairākos posmos) ir jāveic tādu projektu ietekmes novērtējums, kas var būtiski ietekmēt vidi tās 4. panta nozīmē, kas lasāms kopā ar šīs pašas direktīvas I un II pielikumu (šajā sakarā skat. 2004. gada 7. janvāra spriedumu lietā C-201/02 *Wells*, *Recueil*, I-723. lpp., 42. punkts).

104 Šajā sakarā Tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā *Wells* 52. punktā precizēja — ja valsts tiesībās paredzēta saskaņošanas procedūra vairākos posmos, no kuriem vienā pieņem galveno lēmumu, bet otrā īstenošanas lēmumu, ar kuru nevar pārsniegt galvenajā lēmumā noteikto kritēriju robežas, projekta varbūtējā ietekme uz vidi ir jākonstatē un jāizvērtē galvenā lēmuma pieņemšanas procedūras laikā. Tikai tad, ja šo ietekmi var konstatēt vienīgi īstenošanas lēmuma pieņemšanas laikā, ietekmes uz vidi izvērtējums ir jāveic šīs pēdējās procedūras laikā.

105 Šajā gadījumā attiecīgajā sistēmā ir paredzēts, ka ietekmes uz vidi izvērtējumu var veikt tikai sākotnējā skiču projekta saskaņošanas posmā, nevis vēlākā atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā.

106 Līdz ar to minētā sistēma ir pretrunā grozītās Direktīvas 85/337 2. panta 1. punktam un 4. panta 2. punktam. Tādējādi Apvienotā Karaliste nav izpildījusi savu pienākumu transponēt šīs normas valsts tiesībās.

107 Tomēr attiecībā uz grozītās Direktīvas 85/337 5. panta 3. punktu un 8. pantu Komisija nav izskaidrojusi iemeslus, kas tai liek domāt, ka šie divi noteikumi nav ievēroti.

108 Šādos apstākļos otrais iebildums ir daļēji pamatots.

109 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Kopienu tiesības, valsts tiesībās nepareizi transponējot grozītās Direktīvas 85/337 2. panta 1. punktu un 4. panta 2. punktu, jo saskaņā ar valsts sistēmu saistībā ar skiču projekta saskaņošanu un atlikto jautājumu vēlāku apstiprināšanu ietekmes uz vidi novērtējumu var veikt tikai sākotnējā minētās saskaņošanas posmā, nevis vēlākā atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā.

Par tiesāšanās izdevumiem

110 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus izdevumus paši. Tā kā lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, tie sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) **Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Kopienu tiesības, valsts tiesībās nepareizi transponējot 2. panta 1. punktu un 4. panta 2. punktu Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīvā 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu, kas grozīta ar Padomes 1997. gada 3. marta Direktīvu 97/11/EK, jo saskaņā ar valsts sistēmu saistībā ar skiču projekta saskaņošanu un atlikto jautājumu vēlāku apstiprināšanu ietekmes uz vidi novērtējumu var veikt tikai sākotnējā minētās saskaņošanas posmā, nevis vēlākā atlikto jautājumu apstiprināšanas posmā;**

2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**

3) **Eiropas Kopienu Komisija un Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]